

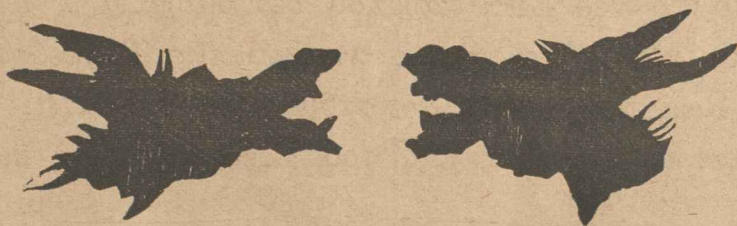
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ ΓΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα
μὴ φορά θὰ βγαίνει μόνο.
Συνδρομὴ μὲς 'στὴν Ἑλλάδα
δραχμαῖς ἕξη γιὰ τὸ χρόνο.
'Αλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη
δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ
ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς
ἔγινες συνδρομητής.
'Ενα φύλλο μὴ πεντάρα,
δύο φύλλα μὴ δεκάρα.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆς τριάντα τοῦ 'Απρίλη,
καλῶς νᾶλθουν μὲ τὸ Μάη τὰ κουνούπια καὶ οἱ φύλλοι

Πέντε νοῦμερο σᾶς φέρνω,
κι' ὄρσε πέντε 'στὸ Κουβέρνο.

"Αλλα πάλι πανηγύρια, συμπολιταί μου καλοί,
ὁ λεβέντης μας ὁ Μάης 'στὰ λουλούδια μᾶς καλεῖ.
'Εξυπνοὺν καὶ τώρα πάλι τῶν Ἑλλήνων ἡ ψυχαῖς,
κι' ὅλοι τρέχουν 'στῆς μεγάλας τῆς Ἀθήνας ἐξοχαῖς,
γιὰ νὰ πιάσουνε τὸ Μάη μὲ λαγοῦτα καὶ παιγνίδια,
καὶ νὰ 'δοῦν καὶ τοὺς γαιδάρους ξαπλωμένους 'στὰ γρασίδια.

Χαῖρε, μῆνα τῶν γαιδάρων, τῶν ποικίλων λουλουδιῶν,
χαῖρε, μῆνα τῶν ἐρώτων καὶ τῶν τόσων παιγνιδιῶν.
χαῖρε, Μάη, ποῦ σὲ ψάλλει καθεμιὰ φωνὴ γλυκειά,
χαῖρε, Μάη, ποῦ φουσκώνει τῆς κοιλιχῆς μας μὲ κουκιά.
χαῖρε, Μάη, μὲ τοὺς τσίρους καὶ τῆς φρέσκαις ἀγκινάραις,
χαῖρε, Μάη, ποῦ κουρντίζεις ἐρωτόκριταις κιθάραις.

Χαῖρε, Μάη, ποῦ σκορπίζεις ἀγγουράκια τρυφερά,
χαῖρε, Μάη, ποῦ μᾶς πέρνει καὶ τὸν νοῦ καὶ τὸν παρᾶ.
χαῖρε, Μάη, ποῦ κι' εἰς γέρους τὰ στεφάνια σου πετᾶς,
χαῖρε, Μάη, ποῦ τρελλαίνει καὶ πεζοὺς καὶ ποιητάς.
χαῖρε, Μάη, ποῦ ἀνάβεις τῶν Ἑλλήνων τὰ καντύλια,
χαῖρε, Μάη, ποῦ γεμάτη δὲν ἀφίνει μὴ μποτίλια.

Χαῖρε, Μάη, ποῦ μακραίνεις τὴν ἡμέρα πρὶο πολὺ,
χαῖρε, Μάη, ὅπου κάνεις τὸ ἀηδόνι νὰ λαλῇ.
χαῖρε, Μάη, ὅπου ψήνεις ἀπ' τὴ ζέστη τὰ κορμιά,
χαῖρε, Μάη, ποῦ πυρόνεις τὸ Ρωμῆο καὶ τὴ Ρωμῆά.
Χαῖρε, Μάη, ὅπου φέρνεις νέαις ρόδαις 'στῆς κυρίαις,
χαῖρε, Μάη, ποῦ ἀνοίγεις εἰς τοὺς ἄνδρας φασαρίαις.

Χαῖρε, Μάη, ποῦ 'μπροστά σου τόσοι νεῖδνυφοὶ περνοῦν,
χαῖρε, Μάη, ὅπου γάμοι δὲν ἀφίνεις νὰ γενοῦν.
χαῖρε, Μάη, ποῦ γαιδάρους μοναχὰ παντρολογᾶς,
χαῖρε, Μάη, ποῦ μὲ γέλοιο καὶ ἀνθούς μᾶς κυνηγᾶς.
Χαῖρε, Μάη, ὅπου εἶσαι ἡ καλλίτερή μας σχόλη,
χαῖρε, Μάη, ὅπου κάνεις τὴν καρδιά μας περιβόλι.

Χαῖρε Μάη, ποῦ ἀνοίγεις τόσα θέατρα κλειστά,
χαῖρε, Μάη, ποῦ τὸ ἴσο κάθε βάτραχος βαστά.
χαῖρε, Μάη, ποῦ μᾶς ψάλλεις ἀμανέδες τῆς Τουρκίας,
χαῖρε, Μάη, ποῦ μᾶς φέρνεις μπαμπούναραις τῆς Φραγκίας.
χαῖρε, Μάη, κατεργάρη, χαῖρε, κάλτσα τοῦ διαβόλου,
χαῖρε, Μάη, ποῦ κι' ἐμένα ξετρελλαίνεις ὅλως διόλου.

Ταξιδιὰ καὶ φευγάλαις, καὶ τοραχαῖς μεγάλαις.

Ἀδειάζουνε οἱ δρόμοι τῆς φίλης πρωτευούσης...
μὰς ἔφυγε κι' ἐκεῖνος ὁ προσφιλέας μας Τσούσης,
ἀφοῦ σταυροῦς εἰς ὄλων ἐκάρφωσε τὰ στήθεϊα,
κι' ἔφαγε τῆς Αὐλῆς μας τὰ πιὸ παχειὰ ὀρνίθια.
Μὰς ἔφυγε καὶ πᾶει τὸν Τσάρο νὰ τιμήσῃ,
μὰ λένε πῶς καὶ πάλι ἐδῶ θὲ νὰ γυρίσῃ.

Ὅσαις φοραῖς κι' ἂν θέλῃ, ἄς ἔλθῃ ἐδῶ πέρα,
καλῶς νὰ μὰς ὀρίσῃ καὶ γιὰ φορὰ δευτέρᾳ·
μὰ ὅσα ταξειδάκια κι' ἂν κάμῃ 'στὴν Ἀθήνα,
ὅσους σταυροῦς κι' ἂν δώσῃ 'στὸν τάδε καὶ 'στὸν δείνα,
καὶ ἂν ἀκόμη στείλῃ παράσημο κι' ἐμένα,
κι' οἱ ναῦλοι κι' οἱ σταυροὶ του θὰ πᾶνε 'στὰ χαμένα.

Καὶ ἂν ὁ βασιλεὺς μας τὸν 'φίλησε 'στὰ χεῖλη,
μὲ τὸ φιλὶ μονάχα δὲν θὰ γενοῦμε φίλοι.
Κάθε φιλὶ, νομίζω, ἀγάπη δὲν σημαίνει,
οὔτε λαοὺς κι' ἀνθρώπους ἕνα φιλὶ δὲν δίνει,
οὔτε μ' αὐτὸ θὰ σμίξουν ὄνειρατα καὶ πόθοι...
μ' ἕνα φιλὶ κι' ὁ μάρτυς τοῦ κόσμου ἐπροδόθη.

Τὰ τόσα μας σχολεῖα οἱ Βούλγαροι ἄς κλείνουν,
παντοῦ κρυφαῖς παγίδες καὶ δόλους ἄς μὰς στήνουν,
γιὰ Βούλγαρο ἄς βγάζουν τὸν κάθε Μακεδόνα,
καὶ ἔπειτα ἄς στέλλουν ἐδῶ τὸν ἡγεμόνα
σταυροῦς νὰ μὰς χαρίζῃ, νὰ μὰς γλυκοχαυδεύῃ,
καὶ μέσα 'στὴν Αὐλὴ μας συμμάχους νὰ γυρεύῃ.

Μακριὰ ἀπὸ κοντὰ μας, Ἀτσίγγανοι σκηνῆται,
μακριὰ, τῶν Ρώσων δοῦλοι, Σαρμάται ψωμοζῆται.
'Εσκύβατε ὡς τώρα 'στοῦ Τούρκου τὴ λεπίδα,
δὲν εἶχατε σημαία, δὲν εἶχατε πατρίδα,
σὲ μιὰ γωνιὰ ριγμένοι ἐζούσατε μὲ τρόπο,
χωρὶς καμμία δόξα, χωρὶς κανένα νόμο.

Ἐπρεπε κάποιον θαῦμα μεγάλο νὰ σᾶς γίνῃ,
ἔπρεπε νὰ σφαγῆτε εἰς τὸ Βατὰκ σὰν κτήνη,
κι' οἱ κόρακες νὰ πείσουν 'στὸ κόκκινὸ σὰς χῶμα,
κι' ἔτσι γιὰ σᾶς ν' ἀνοίξῃ τοῦ Γλάδστωνος τὸ στόμα,
ἀπὸ στρατοῦς τῶν Ρώσων ὁ Αἶμος νὰ τραντάξῃ,
κι' ἐλευθερίᾳς ἡμέρα 'στὴ γῆ σὰς νὰ χαράξῃ.

Καὶ τώρα ἐμπροστὰ μας σηκώνετε κεφάλι,
καὶ θέτε νὰ γενῆτε ἀπ' ὄλους πιά μεγάλοι.
Καλὰ καλὰ 'στὸν κόσμον δὲν ἔγῃκατε ἀκόμα,
καὶ θέλετε πατρίδα τῆς δόξης μας τὸ χῶμα,
κι' εὐθύς τὰ κόκκαλά μας ἀρπάξετε τὰ κρύα,
νὰ κάμετε μ' ἐκεῖνα 'δική σας ἱστορία.

Μακριὰ λοιπὸν ἀγάπαις καὶ χάδια τῶν Βουλγάρων...
γονατιστοὶ ἄς πέφτουν 'στὰ κράσπεδα τῶν Τσάρων,
κι' ὀπίσω τους ἂν τρέχουν σὰν πεινασμένοι σκύλοι,
μὰ πιὸ καλὰ νὰ ἦναι ἐχθροὶ μας παρὰ φίλοι.
'Ω ! πιὸ καλὰ τὸ σχίσμα ὥσ᾽ ἂν φραγμὸς νὰ στέκῃ,
κι' ἡ Βουλγαρία δόλους τριγύρω μας νὰ πλέκῃ.

'Αλλ' ἂν μιὰ 'μέρα τρίξουν τὰ σάπια κόκκαλά μας,
ἂν σάλπιγγες πολέμου φτερῶσουν τὴν καρδιά μας,
ἂν τὸ σπαθὶ μας ἔβγῃ ποτὲ ἀπ' τὸ φικᾶρι,
ἀλλὰ δὲν θὰ κτυπήσῃ τῶν Τούρκων υἱὸ φεγγάρι.
Χριστιανὸς θὰ ἦναι ὁ μισητὸς ἐχθρὸς μας,
καὶ σὲ σταυρὸ ἀπάνω θὰ πέσῃ ὁ σταυρὸς μας.

'Εφυγε κι' ἡ Βασίλισσα καὶ πᾶει 'στὸ Κρεμλῖνον,
γιὰ νέα δόξα καὶ τιμὴ τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων.
Μὰ νὰ ! 'στοῦ Βάδεν τὰ λουτρὰ κι' ὁ βασιλεὺς θὰ φύγῃ...
δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεὸς ἡ τύχη μας ἀνοίγει·
κι' ἀφοῦ ὡς τώρα πόλεμος κανένας δὲν ἔφᾶνῃ,
πρέπει, θαρρῶ, κι' ὁ βασιλεὺς το γούστο του νὰ κἀνῃ.
Μὰ κι' ἂν φυτρώσῃ ζήτημα πολέμου εἰς τὰ μέση,
θὰ ἦναι ὁ Τρικούπης μας 'στοῦ βασιλεῖς τῇ θέσι.
'Αλήθεια τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ ἔφεξε καὶ πάλι,
'στὴ μία δόξα ἔξαφνα τοῦ ἔρχεται καὶ ἄλλη,
κι' ὁ Θεοδωράκης τριγυρνᾷ 'στὰ ἔξω μὲ τὸ κόμμα,
κι' ἀπὸ τὸ λέγε φώναζε τοῦ 'πάνησε τὸ στόμα·
μὰ μ' ὅλα τὰ ταξειδία του καὶ μ' ὅσα καὶ ἂν λήῃ,
καὶ ὁ ἐχθρὸς κι' ὁ φίλος του ἀξίζει νὰ τὸν κλαίῃ.
Μὰ ἄλλα ἤθελα νὰ 'πῶ καὶ μ' ἄλλα σᾶς λιμάρω,
'μπερδεύτηκα καὶ τᾶκαμα σὰν τὸν κακὸ μου φλάρω.
Παράλυσε ἡ γλώσσα μου, ὁ νοῦς μου καὶ τὸ χέρι,
μὰ νὰ μὲ συγχωρήσετε, καὶ εἶναι καλοκαῖρι.

Καὶ ὁ μισὲ Σκουλούδης, ὁ διπλωμάτης Χιώτης,
πηγαίνει 'στὴ Μαδείττη νὰ βαπτισθῇ ἱππότης·
κι' ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰ τους οἱ Χιώταις μουραβήκαν,
γιατί μὲ τοὺς παραδες καὶ διπλωμάταις 'βγῆκαν.

Κι' ἡ Σμυρνιαῖς μὰς φεύγουν ὄλαις,
ἡ γλυκύτεραις μαριόλαις,
ποὺ λιγόνουν μὲ τὰ μάτια
καὶ τὰ τόσα των γεινάτια,
καὶ σοῦ πέρνουν τὸ μῆλόν...
Κατευόδιο τους καλὸ.

Ἀνθὴ καὶ Καλομοῖρα.
κι' ἡ μιὰ κι' ἡ ἄλλη χήρα.

Κ. Λοιπὸν τὸν Μάη μόνη σου τὸν ἔπιασες, Ἀνθὴ μου ;

Α. Μονάχη, Καλομοῖρα μου...

Κ. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ, ψυχὴ μου,
μονάχη, καταμόναχη ἐπῆγα εἰς τὸν Μάη,
χωρὶς ψυχὴ ἀρσενικὴ νὰ ἔχω εἰς τὸ πλάϊ.

Α. Τί συμφορὰ ποῦ 'πάθαμε κι' ἐμεῖς ἡ κακομοίραις ; ...
ἀπάνω εἰς τὰ νεῖατά μας νὰ μὰς ἀφήσουν χήραις.

Κ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, Ἀνθούλα μου... μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω·
καὶ ὅλα τὰ τριαντάφυλλα 'στὰ χέρια μου ἂν πιᾶσω,
μὰ μαύρη σὰν τὸ κάρβουνο θὰ ἦναι ἡ καρδιά μου,
ἀφοῦ ὁ μακαρίτης μου δὲν στέκεται κοντὰ μου.

Α. Ἀχ ! ἔχεις δίκην, φίλη μου, γι' αὐτὸ νὰ χολοσκάνης...
χωρὶς τὸν ἄνδρα 'στὸ πλευρὸ τὸν Μάη τί τὸν κάνεις ;

Κ. Ἀλήθεια λές, Ἀνθούλα μου... ὁ ἄνδρας σὰν σοῦ λείπει,
ἡ κάθε σχολὴ καὶ γιορτὴ σοῦ φέρνει νέα λύπη.

Α. Ἀχ ! Καλομοῖρα, μὴ ρωτᾷς τί ἔχω ὑποφέρει !

Κ. Πῶς θὰ περάσω μόνη μου κι' αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι !

Α. Νὰ ζήσω χήρα 'στὸ ἐξῆς ἐγὼ δὲν θὰ 'μπορέσω.

Κ. Ἀπὸ τὴ σκᾶση μ' ἔρχεται 'στὸ Φάληρο νὰ πέσω.

Α. Ἀκοῦς ἐκεῖ ! νὰ μὴ 'μπορῶ ὡς τώρα ν'ἄθρω ἄνδρα !

Κ. Ἐφυγε κι' ὁ Νουρήμπης, θαρρῶ, 'στὴν Ἀλεξάνδρα.

Α. Καλὲ μὰς ἔφυγε κι' αὐτός ; ... Ἀχ ! κρίμα τόσος κόπος !

Πρέπει, καὶ μὲν, σύζυγο νὰ 'βροῦμε ὅπως ὅπως.

Κ. Θαρρεῖς κι' οἱ ἄνδρες 'χάθηκαν γιὰ μὰς τῆς ὁδοῦ, Ἀνθούλα.

Α. Πιὸ εὐκολὰ 'παντρεύεται τὴν σήμερον μιὰ δοῦλα.

Κ. Ἄνδρα ἐζήτησα παντοῦ, μὰ πουμενὰ δὲν 'βρῆκα.

Α. Κάποιος μ' ἐζήτησε προχθές, ἀλλὰ γυρεύει προῖκα.

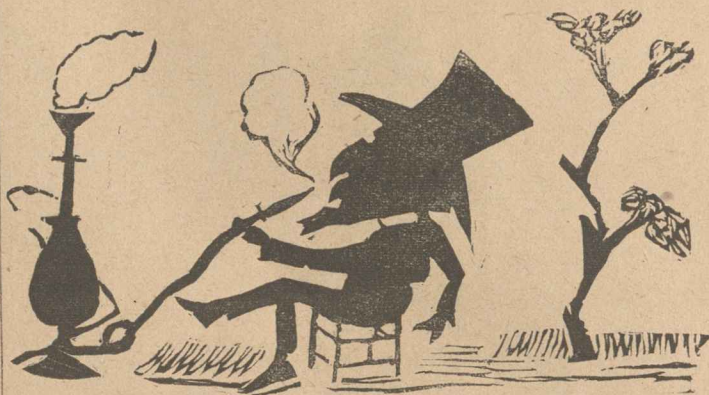
Κ. 'Στ' ἀνάθεμα κάθε γαμπρός, 'στ' ἀνάθεμα κι' ὁ πλοῦτος.

Α. Ἀχ ! κηκοροῖζικη Ἀνθὴ, τί Μάης εἶναι τοῦτος ;

Κ. Ἀχ ! μακαρίτη ἄνδρα μου !...

Α. Ἀχ ! ἀκριβὸς μου ταῖρι !

Κ. Ὡ ! ἄς μὰς κλαίῃ καὶ τῆς ὁδοῦ ἐκεῖνος ποῦ μὰς ξέρε.

Ἐγὼ ὁ Παῦλος Καλλιγᾶς,
ὁ πιὸ καλλίτερος φαγᾶς,
τρώγω καὶ πίνω καὶ γλεντῶ,
καὶ τὸ πουγγάκι μου βροντῶ.

Μὲ διώχνουν ἀπὸ 'Ἰπουργό,
μ' ἀφίνουν ἔρημο κι' ἀργό·
μὰ ἔτσι θάμῃ πιὸ καλὰ,
θὰ ἔχω ἡσυχα μῆλα.

Τώρα μὲ 'ξέγνωιστη ψυχὴ
ξαπλώνομαι 'στὴν ἐσοχή,
καὶ εἶναι μόνη μου δουλειὰ
κόρτε, φαγὶ καὶ τεμπελιά.

Τί ὠμορφὴ πρωτομαγιά !
εἰς ὅλα πράσινη μπογιά,
καὶ τὸ πουλάκι 'στὸ κλαδί
τὸν ἔρωτά του κελαῖδει.

'Στοὺς Ἑλληνὰς μου τοὺς καλοὺς
φόρους ἐφόρτωσα πολλοὺς
γιὰ τῆς πατρίδος τὸ καλὸ,
κι' αὐτοὶ μ' ὠνόμασαν τρελλό.

Ἀπ' ὅλα ἔβγαλα ζουμί,
μὰ καὶ 'στὸ μαῦρο τους ψωμί
φόρο θὰ ἔβαζα γερὸ,
ἂν 'λίγο μοῦδεναν καιρό.

Τὸ ὄνομά μου βλαστημοῦν,
ἀλλὰ μὲ τοῦτο μὲ τιμοῦν·
'Ολοὶ μὲ βλέπουν μὲ θυμό,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ τοὺς βλαστημῶ.

Τί ὠμορφὴ Πρωτομαγιά !
Ρωμηοὶ μου, σᾶς ἀφίνω 'γειά.
Μὲ σᾶς νὰ ζήσω δὲν κρατῶ,
σιχαίνομαι νὰ σᾶς κυτῶ.

Σας βεβαιώνω ή Έλλάς πώς όλο πρίμα πάει,
και τώρα, φίλοι Έλληνες, ας πιάσωμε τὸ Μάη.

Διάφοραις σαλάταις,
μέ άνοστραῖς γεμάταις.

Γράμμα κι' εγώ έπρόσμενα νά λάβω συστημένο,
κι' άντί γραφή μέ χρήματα στίχους ξερούς λαβαίνω.
Μία κυρία τ' Αναπλιού, ποῦ από στίχους ξέρει,
—μέ τās κυρίας αγαπῶ νά έχω νταραβέρι,
μοῦ γράφει πώς έπέρασαν τὸ Πάσχα οί 'Αργεΐταις,
γιά τοῦς χορούς, τὰ γλέντια των και κάποιαις 'Αφροδίταις.
Οί στίχοι της εἶν' ὡμορφοι κι' αλήθεια θηλυκοί,
άλλ' έπειδή μοῦ φαίνονται πολὺ ρωμαντικοί,
και ὁ Ρωμηὸς γνωρίζετε πώς 'λίγο αγαπᾷ
ρωμάντσαις και τρεχάματα, γι' αὐτὸ και τὰ λοιπὰ
τέσσαρες μόνο στίχους της άπ' ὅλους θά σας πῶ,
χωρίς τήν 'Αναπλιώτισσα γιά τοῦτο νά 'ντραπῶ.

«Κήπος άνθισμένος κάθε γειτονιά,
φορτωμένη μ' άνθη σάν μανταρινιά,
ρόδα, μενεξέδες και βασιλικούς,
άλλο νά τὰ βλέπης κι' άλλο νά τ' άκούς».
Θέ νά μέ συγχωρήσετε, κυρία μου, θαρρῶ,
και στίχους πρὸ Ρωμαίικους μέ πρῶτο καρτερῶ.

Ὁ 'Αννινὸς ὁ Μπάμπης, γερὸ μυαλὸ αλήθεια,
ποῦ ὅσα πῆ και γράψῃ δέν εἶναι κολοκύθια,
ποῦ ὅλο και άσπρίζει ή νόστιμή του μούρη,
κι' άπ' ὅπου κι' άν τόν πιάσης θά βγάλῃς καλαμπούρι.
'στοῦ Παρνασσοῦ τῇ σάλα μέ τῇ γοργῇ του γλώσσῃ
διά τὸ έτος **Χέλζα** μᾶς εἶπε χίλια τόσα.
'Ο κόσμος τότε εἶπε, δέν ἦταν 'στά μυαλά του,
κι' έπίστευε καθένας μέ ὅλα τὰ σωστά του
δευτέρα παρουσία 'στό **Χέλζα** πῶς θά γίνη,
και ὁ Θεός δικαίους κι' άμαρτωλοῦς θά κρίνῃ.
'Από ψευδοπροφήταις έγέμιζαν οί ὁρόμοι,
και μές τῆς ἄλλαις τρέλλαις έφώναζαν άκόμη
κι' ὁ διάβολος πῶς θάλθῃ τῇ γῇ ν' αναστατώσῃ
κι' άπό 'μπροστά και 'πίσω καθέναν θά βουλῶσῃ.
Και δός του λιτανείαις σέ μιὰ και ἄλλη χώρα,
και ὅλοι μέ μετάνοιαις προσμέναν ὦρα ὦρα
ὁ πρῶτος τῶν άγγέλων τὸ σύνθημα νά δώσῃ,
κι' ὁ σίφουνας μέ λύσσα βουνά νά ξεριζώσῃ,
ή θάλασσα νά έβγῃ και τῇ στεριᾷ νά πνίξῃ.
τοῦ κάθε μακαρίτη τὸ κόκκαλο νά τριξῇ,
νά πέσουνε τ' άστέρια και τούρανοῦ ὁ θόλος
νά διπλωθῇ μέ μία ὥσαν κουλουῖρα ὅλος,
νά τιναχθοῦν οί κόσμοι άπάνω 'στὸν άέρα,
κι' ὁ διάβολος νά πάρῃ τοῦ Πάπα τὸν πατέρα.
Αὐτά κι' άκόμη τόσα μᾶς εἶπε 'στὴν άράδα,
άλλά μέ τόσο γοῦστο και τόσο έξυπνάδα,
ὁποῦ άν εἶχε τύχη νά ἤμουνα γυναῖκα,
θά τοῦδῃνα 'στά **χέλζα** φιλιὰ μελάτα δέκα.

'Εκεῖ δά 'στοῦ Μπερνιουδάκη τήν ὠραία μπουραρία
τώρα άνοιξε μιὰν ἄλλη κι' ὁ Ζαγκούρογλους καλή
μπύρα ντόπια, μπύρα ξένη, φαγητά τῆς μόδας κρύα,
και άθάνατοι μεξέδες γιά τὸν κάθε σεβνταλῇ.
'Ε ! λοιπὸν ὁ κάθε βλάμης 'στοῦ Ζακούρογλου ἄς πίνη,
τὰ φαγιὰ του και τῇ μπύρα κι' ὁ **Ρωμηὸς** σας τὰ συστήνει.

«Ας μάθῃ κάθε φίλος μας και άνταποκριτῆς
πῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὀφείλει νά πληρώνῃ
συλλογεσθῇτε, κύριοι, πῶς εἶμαι ποιητής,
και σας παρακαλῶ πολὺ μὴ ρίχνετε κανόνι.

Τοῦ **Ρωμηὸς** μᾶς τὸ γραφεῖο
μές 'τοῦ Παπαλεξανδρῆ
εἶνε τὸ τυπογραφεῖο.
συνορεύει μέ μανδρί,
μέ άγίους Θεοδώρους,
και μέ κάποιους τερναδόρους.